

Samling af Afgørelser

RETTENS KENDELSE (Tiende Afdeling)

15. december 2023 *

»Annulationssøgsmål – artikel 42, stk. 1 og 2, i forordning (EU) 2017/1939 – Den Europæiske Anklagemyndigheds permanente afdelings afgørelse om retsforfølgning – Den Europæiske Anklagemyndigheds proceduremæssige retsakt – manglende kompetence«

I sag T-103/23,

Victor-Constantin Stan, Bukarest (Rumænien), ved advokaterne A. Șandru og V. Costa Ramos,

sagsøger

mod

Den Europæiske Anklagemyndighed ved L. De Matteis, F.-R. Radu og E. Farhat, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

RETTEN (Tiende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, O. Porchia (refererende dommer), samt dommerne M. Jaeger og P. Nihoul,

justitssekretær: V. Di Bucci,

på grundlag af den skriftlige forhandling, navnlig:

- stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 23. februar 2023
- Den Europæiske Anklagemyndigheds formalitetsindsigelse, der blev indleveret ved særskilt dokument til Rettens Justitskontor den 31. maj 2023
- sagsøgerens bemærkninger til formalitetsindsigelsen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 17. juli 2023

* Processprog: rumænsk.

- Rådet for Den Europæiske Unions, Europa-Kommissionens og Europa-Parlamentets anmodninger om intervention, der blev indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 3., den 14. og den 22. juni 2023

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Sagsøgeren, Victor-Constantin Stan, har med sit søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF nedlagt påstand om annullation af afgørelse truffet af Den Europæiske Anklagemyndigheds permanente afdeling nr. 4 af 9. december 2022, hvormed denne besluttede at rejse sag mod ham (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Baggrunden for tvisten

- 2 Den 22. december 2021 registrerede Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Timișoara (det nationale korruptionsbekæmpelseskantor, den territoriale enhed i Timișoara, Rumænien) anmeldelser fremsat af to personer vedrørende en mulig strafbar handling.
- 3 Ved afgørelse af 20. januar 2021 anmodede den europæiske delegerede anklager, der behandler sagen i Rumænien, om at overtage sagen, der var registreret i det nationale korruptionsbekæmpelseskantor, den territoriale enhed i Timișoara.
- 4 Den 27. januar 2022 indledte den europæiske delegerede anklager, der behandler sagen i Rumænien, en undersøgelse. Ifølge den europæiske delegerede anklager har flere personer siden 2018 begået strafbare handlinger, der har gjort det muligt for dem ulovligt at tilegne sig midler fra Den Europæiske Unions budget og den rumænske stats budget.
- 5 Den 28. juni 2022 blev sagsøgeren ved en kendelse af 27. juni 2022 afsagt af den europæiske delegerede anklager, der behandler sagen i Rumænien, tiltalt for handlinger begået som medgerningsmand, der gik ud på ulovligt at tilegne sig rumænske midler, hvilket er strafbart i henhold til artikel 306 i den rumænske straffelov. Ifølge den europæiske delegerede anklager, der behandler sagen i Rumænien, har sagsøgeren i perioden mellem den 27. december 2018 og den 31. august 2021 angiveligt indsendt falske, unøjagtige og ufuldstændige dokumenter vedrørende projekter fremsendt af seks selskaber med henblik på at opnå midler fra det rumænske statsbudget til Agenția pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Atragere de Investiții și Promovarea Exportului Timișoara (kontoret i Timișoara for små og mellemstore virksomheder, attraktive investeringer og eksportfremme, Rumænien).
- 6 Den 9. december 2022 traf Den Europæiske Anklagemyndigheds permanente afdeling nr. 4 den anfægtede afgørelse, i henhold til hvilken der blev indledt retsforfølgning navnlig af sagsøgeren, mens afsnittet om korruption og forfalskning, der ikke vedrørte sagsøgeren, blev henlagt.
- 7 Den 19. december 2022 fremlagde den europæiske delegerede anklager, der behandler sagen i Rumænien, anklageskriftet, og sagsøgeren blev ved Tribunalul București (retten i første instans i Bukarest, Rumænien) dømt for ulovlig tilegnelse af midler.

Parternes påstande

- 8 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede afgørelse og de retsakter, der er vedtaget herefter, annulleres.
 - I givet fald fastslås det, at de bestemmelser i Den Europæiske Anklagemyndigheds forretningsorden, der er i strid med Rådets forordning (EU) 2017/1939 af 12. oktober 2017 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om oprettelse af Den Europæiske Anklagemyndighed (EUT 2017, L 283, s. 1), ikke finder anvendelse.
- 9 Den Europæiske Anklagemyndighed har med sin formalitetsindsigelse nedlagt følgende påstande:
- Sagen afvises.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 10 Sagsøgeren har som svar på formalitetsindsigelsen nedlagt følgende påstande:
- Den af Den Europæiske Anklagemyndighed fremsatte formalitetsindsigelse forkastes.
 - Subsidiært udsætter Retten sin afgørelse, indtil der træffes afgørelse om sagens realitet.

Retlige bemærkninger

- 11 I henhold til artikel 130, stk. 1 og 7, i Rettens procesreglement kan Retten efter anmodning fra sagsøgte tage stilling til, om sagen bør afvises, eller til, om Retten har kompetence, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. I den foreliggende sag har Den Europæiske Anklagemyndighed anmodet om, at der træffes afgørelse om, hvorvidt sagen skal afvises, men eftersom Retten finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst ved sagsakterne, har den besluttet at træffe afgørelse om denne anmodning uden at fortsætte sagens behandling.
- 12 Den Europæiske Anklagemyndighed har fremsat tre afvisningspåstande. For det første har den gjort gældende, at Retten ikke har kompetence til at træffe afgørelse om påstandene om annulation af den anfægtede afgørelse med den begrundelse, at artikel 263 TEUF ikke finder anvendelse på Den Europæiske Anklagemyndigheds proceduremæssige retsakter i den foreliggende sag. For det andet har den anført, at sagsøgeren ikke har søgsmålskompetence. For det tredje er den af den opfattelse, at for så vidt som søgsmålet i hovedsagen bør afvises, skal den af sagsøgeren fremsatte ulovlighedsindsigelse i henhold til artikel 277 TEUF afvises.
- 13 Hvad angår den første afvisningspåstand har Den Europæiske Anklagemyndighed gjort gældende, at det foreliggende søgsmål, der er anlagt på grundlag af artikel 263 TEUF, skal afvises med den begrundelse, at den anfægtede afgørelse kun kan gøres til genstand for en domstolskontrol på de i artikel 42 i forordning 2017/1939 opstillede betingelser, som ikke er opfyldt i den foreliggende sag.
- 14 Den Europæiske Anklagemyndighed har i denne henseende gjort gældende, at artikel 263 TEUF ikke finder anvendelse på dens proceduremæssige retsakter. I henhold til artikel 86, stk. 3, TEUF, udgør artikel 42 i forordning 2017/1939 en *lex specialis* i forhold til artikel 263 TEUF. Rammerne for domstolskontrollen af Den Europæiske Anklagemyndigheds proceduremæssige retsakter, der

er fastsat i denne artikel 42, hviler på flere søjler, der tilsammen udgør en ordning, der sikrer fuld overholdelse af de proceduremæssige garantier, der er sikret ved Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).

- 15 Den første søjle udgøres af artikel 42, stk. 1, i forordning 2017/1939, i henhold til hvilken proceduremæssige retsakter vedtaget af Den Europæiske Anklagemyndighed, der skal have retsvirkning over for tredjemand, underkastes domstolskontrol ved de kompetente nationale domstole i overensstemmelse med de krav og procedurer, der er fastlagt i national ret. Ifølge Den Europæiske Anklagemyndighed er denne kompetence indrømmet de nationale domstole som en direkte og naturlig konsekvens af det faktum, at de sager, som Den Europæiske Anklagemyndighed behandler, indbringes for den kompetente nationale domstol. Dels har alene de nationale domstole i henhold til den eksisterende lovramme kompetence til på en og samme tid at anvende national ret og EU-retten. Dels anvender Den Europæiske Anklagemyndighed i forbindelse med sin efterforskning og retsforfølgning både EU-retten og national ret. Den omstændighed, at domstolskontrollen med Den Europæiske Anklagemyndigheds proceduremæssige retsakter overlades til en national domstol, der har kompetence til at anvende både national ret og EU-retten, er en garanti for, at personer, der er genstand for Den Europæiske Anklagemyndigheds efterforskning, har adgang til effektive retsmidler. Forordning 2017/1939 tillader således en delvis undtagelse fra principperne i EU-retten om Domstolens enekompetence til at efterprøve retsakter vedtaget af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer, der bl.a. er fastslået ved dom af 19. december 2018, Berlusconi og Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023), for så vidt som den tillader de nationale domstole at kontrollere Den Europæiske Anklagemyndigheds retsakter og at ophæve dem, hvis de tilsidesætter national ret.
- 16 Den Europæiske Anklagemyndighed har tilføjet, at såfremt en proceduremæssig retsakt vedtaget af Den Europæiske Anklagemyndighed, der behandles af en national domstol, anses for at være i strid med en EU-retlig bestemmelse, kræves det i henhold til artikel 42, stk. 2, litra a), i forordning 2017/1939, at de nationale retter fremsætter en anmodning om præjudiciel afgørelse om gyldigheden af nævnte retsakt i overensstemmelse med artikel 267 TEUF. Desuden indføres der med artikel 42, stk. 3, i forordning 2017/1939 en undtagelse fra den regel, der blev indført med denne artikels stk. 1, med det formål at dække alle andre situationer, i hvilke det måske ikke er muligt på nationalt plan at påklage en afgørelse fra Den Europæiske Anklagemyndighed om henlæggelse af en sag, og denne undtagelse finder kun anvendelse, hvis der anmodes om domstolskontrol på grundlag af EU-retten.
- 17 Desuden har Den Europæiske Anklagemyndighed præciseret, at alle betingelserne for at kunne anlægge sag på grundlag af artikel 263 TEUF skal være opfyldt, for at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling, i det i artikel 42, stk. 8, i forordning 2017/1939 omhandlede tilfælde, hvor der er tale om retsakter vedtaget af Den Europæiske Anklagemyndighed, der ikke kan betegnes som proceduremæssige retsakter, der skal have retsvirkning over for tredjemand.
- 18 Endelig har Den Europæiske Anklagemyndighed fremhævet konsekvenserne både for dens egen funktion og for Domstolens funktion af, at annulationssøgsmål til prøvelse af dens proceduremæssige retsakter ud over dem, der er omfattet af undtagelsen i artikel 42, stk. 3, i forordning 2017/1939, kan antages til realitetsbehandling. Dels ville Den Europæiske Anklagemyndigheds efterforskning blive forsinket, mens Domstolen ville blive omdannet til en strafferetlig appelinstans i en lang række straffesager. Dels ville det være i strid med bestemmelserne i artikel 86 TEUF og i forordning 2017/1939, hvis de pågældende annulationssøgsmål blev antaget til realitetsbehandling.

- 19 Sagsøgeren har gjort gældende, at sagen kan antages til realitetsbehandling. Ifølge sagsøgeren er den tilgang, som Den Europæiske Anklagemyndighed slår til lyd for, i strid med EU-retten. Artikel 42 i forordning 2017/1939 ville ikke opfylde kravene om adgang til effektive retsmidler og en retfærdig rettergang som omhandlet i chartrets artikel 47 og ville skade Domstolens kompetence, der er fastlagt i artikel 19 TEU, til at sikre overholdelse af denne adgang ved fortolkningen og anvendelsen af EU-traktaterne og overholdelsen af autonomien for Unionens retsorden.
- 20 For det første har sagsøgeren påpeget, at domstolskontrollen er en mekanisme, der sikrer overholdelse af adgangen til effektive retsmidler og en retfærdig rettergang. Effektivitetsprincippet, der er tæt knyttet til overholdelse af adgangen til effektive retsmidler, kræver, at de retsundergivne har adgang til passende og effektive retsmidler med henblik på beskyttelse af deres rettigheder og frihedsrettigheder i henhold til EU-retten. Dette vil kun kunne ske, hvis artikel 42 i forordning 2017/1939 fortolkes således, at den tillader fysiske personer at anlægge annullationssøgsmål ved Domstolen til prøvelse af afgørelser vedtaget af Den Europæiske Anklagemyndighed. På samme måde vil de nationale domstole ikke have »kompetence eller kapacitet til at konstatere, at en afgørelse fra Den Europæiske Anklagemyndigheds permanente afdeling« er i strid med EU-retten, således at overholdelsen af de retsundergivnes adgang til effektive retsmidler vil afhænge af disse domstoles vilje til at benytte adgangen til at forelægge præjudicielle spørgsmål. De nationale domstoles kompetence vil være begrænset til en bedømmelse af, om sagsøgerens anbringender giver anledning til tilstrækkelig tvivl om gyldigheden af den pågældende foranstaltning til, at en anmodning om en præjudiciel forelæggelse fremsat af sagsøgeren vil kunne efterkommes. De retsundergivne vil således frit kunne benytte den præjudicielle procedure. En national domstols afslag på at efterkomme en anmodning om en præjudiciel forelæggelse fremsat af tiltalte vil medføre en øget risiko for, at EU-retten ikke anvendes eller anvendes fejlagtigt.
- 21 Desuden findes der forskelle med hensyn til »det omfang, i hvilket de forskellige medlemsstaters nationale domstole reelt gør brug af adgangen til at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål«, hvilket vil kunne føre til situationer med forskelsbehandling af de enkelte medlemsstaters borgere. Ifølge sagsøgeren er der ikke en egentlig domstolskontrol af de retsakter, som vedtages af Den Europæiske Anklagemyndighed i forbindelse med den strafferetlige forfølgning, der foretages af de europæiske delegerede anklagere i Rumænien.
- 22 Sagsøgeren har gjort gældende, at artikel 42, stk. 1, i forordning 2017/1939 »fejlagtigt opsplitter Domstolens kompetence«. Domstolen har påpeget, at »domstolskontrollen i medlemsstaterne skal ske i overensstemmelse med EU-retten, og at bestemmelser i afledt ret ikke kan bevirke, at dens [...] kompetence omgås eller tilsidesættes«. Ifølge sagsøgeren kan den omstændighed, at der udelukkende kan anlægges sag ved de nationale domstole med henblik på at opnå den i EU-retten omhandlede domstolsbeskyttelse, desuden føre til usammenhængende fortolkninger og skade de harmoniserede principper inden for rammerne af EU-retten. Ifølge sagsøgeren bevirker den omstændighed, at retsakter vedtaget af Den Europæiske Anklagemyndighed unddrages Unionens retsinstansers kompetence, at han fratages den adgang til retsmidler, som han har i henhold til chartrets artikel 47.
- 23 For det andet har sagsøgeren anført, at henvisningen til strafferetlig forfølgning ved de nationale domstole i artikel 86, stk. 2, TEUF er en undtagelse til fordel for Den Europæiske Anklagemyndighed, som kun vedrører domstidspunktet, men som ikke kan fortolkes bredt og ikke kan anses for at være så vidtrækkende, at den udgør en hindring for den særlige kompetence, som Unionens retsinstanser har. Sagsøgeren har tilføjet, at det fremgår af

ordlydsfortolkningen og den teleologiske fortolkning af artikel 86, stk. 3, TEUF, at denne bestemmelse ikke udtrykkeligt fastsætter muligheden for at fravige Domstolens kompetence i forbindelse med domstolskontrollen af retsakter udarbejdet af Den Europæiske Anklagemyndighed og implicit muligheden for at begrænse denne kompetence. Artikel 42 i forordning 2017/1939 bør fortolkes i tilknytning til og sammenholdt med de øvrige EU-retlige bestemmelser og -principper, der tager hensyn til adgangen til effektive retsmidler og en retfærdig rettergang.

- 24 For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at de betingelser for, at et annulationssøgsmål kan antages til realitetsbehandling, der er opstillet i artikel 263, stk. 4, TEUF, er opfyldt i den foreliggende sag. For det første har den anfægtede afgørelse på grund af sin art en direkte indvirkning på sagsøgerens retsstilling, for det andet vedrører denne afgørelse sagsøgeren direkte, og den berører rent konkret hans retsstilling, for det tredje har sagsøgeren en legitim interesse i, at denne afgørelse annulleres, og for det fjerde er fristen på to måneder for indgivelse af en klage over den anfægtede afgørelse blevet overholdt.
- 25 Indledningsvis skal det fremhæves, at den procedure, som lovgiver har indført med henblik på at sikre kontrollen med Den Europæiske Anklagemyndigheds retsakter, er en *sui generis*-procedure (jf. analogt kendelse af 13.6.2022, Mendes de Almeida mod Rådet, T-334/21, EU:T:2022:375, præmis 40, og af 25.10.2022, WO mod Den Europæiske Anklagemyndighed, T-603/21, ikke trykt i Sml., EU:T:2022:683, præmis 36). Det fremgår af 88. betragtning til forordning 2017/1939, at formålet med denne procedure er at sikre effektive retsmidler i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU.
- 26 Domstolskontrollen af Den Europæiske Anklagemyndigheds proceduremæssige retsakter er fastsat i artikel 42 i forordning 2017/1939. Denne artikels stk. 1 bestemmer således, at proceduremæssige retsakter vedtaget af Den Europæiske Anklagemyndighed, der skal have retsvirkning over for tredjemand, underkastes domstolskontrol ved de kompetente nationale domstole i overensstemmelse med de krav og procedurer, der er fastlagt i national ret. I samme artikels stk. 2 præciseres det, at Domstolen i overensstemmelse med artikel 267 TEUF har kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål om gyldigheden af Den Europæiske Anklagemyndigheds proceduremæssige retsakter, for så vidt som et sådant spørgsmål om gyldighed rejses ved en ret i en af medlemsstaterne direkte på grundlag af EU-retten, om fortolkningen eller gyldigheden af bestemmelser i EU-retten, herunder forordning 2017/1939, og om fortolkningen af denne forordnings artikel 22 og 25 for så vidt angår en eventuel kompetencekonflikt mellem Den Europæiske Anklagemyndighed og de kompetente nationale myndigheder.
- 27 Artikel 42 i forordning 2017/1939 bestemmer udtrykkeligt, at Unionens retsinstanser i overensstemmelse med artikel 263 TEUF udelukkende har kompetence i forbindelse med Den Europæiske Anklagemyndigheds afgørelser om at henlægge en sag, der påvirker de registreredes rettigheder i henhold til kapitel VIII i forordning 2017/1939, og afgørelser truffet af Den Europæiske Anklagemyndighed, der ikke er proceduremæssige retsakter, såsom Den Europæiske Anklagemyndigheds afgørelser vedrørende retten til aktindsigt i dokumenter eller afgørelser om afskedigelse af europæiske delegerede anklagere, der vedtages i henhold til artikel 17, stk. 3, i denne forordning, eller andre administrative afgørelser.

- 28 I den foreliggende sag skal det fremhæves, at den anfægtede afgørelse for så vidt angår sagsøgeren udgør en proceduremæssig retsakt fra Den Europæiske Anklagemyndighed, der ikke er omfattet af de i artikel 42, stk. 3 og 8, i forordning 2017/1939 omhandlede afgørelser. Afsnittet i den anfægtede afgørelse om korruption og forfalskning, hvorved sagen henlægges, berører derimod ikke sagsøgeren.
- 29 Sagsøgeren er imidlertid af den opfattelse, at Retten bør erklære sig kompetent på grundlag af en fortolkning af artikel 42 i forordning 2017/1939 navnlig med henblik på opfyldelse af kravene om adgang til effektive retsmidler og en retfærdig rettergang og for ikke at skade Domstolens kompetence til at sikre overholdelse af denne adgang ved fortolkningen og anvendelsen af traktaterne og overholdelsen af autonomien for Unionens retsorden.
- 30 Hvad angår fortolkningen af artikel 42 i forordning 2017/1939 bemærkes, at det ifølge fast retspraksis kun er muligt at anlægge en fortolkning, for så vidt som den er forenelig med ordlyden af den omhandlede bestemmelse, og at selv princippet om, at en fortolkning skal være forenelig med trindhøjere bindende retsregler, ikke kan tjene som grundlag for en fortolkning af national ret, der er *contra legem* (jf. analogt dom af 19.9.2019, Rayonna prokuratura Lom, C-467/18, EU:C:2019:765, præmis 61, og af 5.10.2020, Brown mod Kommissionen, T-18/19, EU:T:2020:465, præmis 111).
- 31 Med hensyn til artikel 42, stk. 1 og 2, i forordning 2017/1939 er det ubestrideligt, at affattelsen af disse bestemmelser på ingen måde er tvetydig, idet de tildeler de nationale domstole enekompetence til at pådømme proceduremæssige retsakter vedtaget af Den Europæiske Anklagemyndighed, der skal have retsvirkning over for tredjemand, bortset fra de i denne artikels stk. 3 omhandlede undtagelser og visse afgørelser vedtaget af Den Europæiske Anklagemyndighed omhandlet i samme artikels stk. 8, og at Domstolen alene efter indbringelse af præjudicielle spørgsmål tager stilling til gyldigheden af disse retsakter i lyset af de EU-retlige bestemmelser samt fortolkningen eller gyldigheden af bestemmelserne i forordning 2017/1939.
- 32 Med sin påstand om annullation af den anfægtede afgørelse og om, at Retten dermed erklærer sig kompetent i henhold til en fortolkning af artikel 42 i forordning 2017/1939 baseret på adgangen til effektive retsmidler, foreslår sagsøgeren en fortolkning *contra legem*, der således ikke kan tages til følge.
- 33 Det skal i denne forbindelse præciseres, at såfremt sagsøgeren ikke blot har anmodet om en bred fortolkning af artikel 42 i forordning 2017/1939 til støtte for Rettens kompetence i den foreliggende sag og agter at bestride den anfægtede afgørelse ved via en ulovlighedsindsigelse at så tvivl om gyldigheden af nævnte artikel i lyset af artikel 19 TEU, skal det anføres, at en sådan indsigelse ikke kan tages til følge på grund af Rettens manglende kompetence til at afgøre hovedsagen.
- 34 Generelt vedrørende adgangen til effektive retsmidler skal det anføres, at Domstolen inden for rammerne af den i forordning 2017/1939 omhandlede domstolskontrol bl.a. i henhold til artikel 267 TEUF har kompetence til at afgøre spørgsmål om fortolkningen og gyldigheden af proceduremæssige retsakter vedtaget af Den Europæiske Anklagemyndighed og bestemmelserne i EU-retten, herunder nævnte forordning, således som det fremgår af samme forordnings artikel 42, stk. 2.

- 35 I den foreliggende sag skal det påpeges, at sagsøgeren principielt kan bestride de i artikel 42, stk. 1, i forordning 2017/1939 omhandlede proceduremæssige retsakter vedtaget af Den Europæiske Anklagemyndighed og i denne forbindelse påberåbe sig ulovligheden af heraf. Såfremt den nationale domstol indbringer sagen for Domstolen, tilkommer det denne at træffe afgørelse om gyldigheden af nævnte artikel 42 og i givet fald til gyldigheden af forretningsordenen i forhold til forordning 2017/1939 og de øvrige EU-retlige bestemmelser, som sagsøgeren har gjort gældende i sin stævning.
- 36 I lyset af det ovenstående tages den første afvisningspåstand fremsat af Den Europæiske Anklagemyndighed og følgelig den formalitetsindsigelse, som denne har fremsat, til følge, og dermed forkastes søgsmålet med den begrundelse, at Retten savner kompetence til at påkende sagen, uden at det i øvrigt er fornødent at tage stilling til påstandene om bestemmelserne i Den Europæiske Anklagemyndigheds forretningsorden, der vedrører sagens realitet.
- 37 Det følger af procesreglementets artikel 144, stk. 3, at når sagsøgte indgiver en formalitetsindsigelse eller en indsigelse mod Rettens kompetence som omhandlet i artikel 130, stk. 1, træffes der først afgørelse om en anmodning om intervention, når indsigelsen i forbindelse med sagens realitet afvises eller henskydes. I henhold til procesreglementets artikel 142, stk. 2, mister interventionen desuden sin genstand, bl.a. såfremt sagen afvises. Da søgsmålet i den foreliggende sag forkastes i sin helhed som følge af Rettens manglende kompetence, er det uforholdsmæssigt at træffe afgørelse om anmodningerne om intervention fra Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Kommissionen og Europa-Parlamentet.

Sagsomkostninger

- 38 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges ham at bære sine egne omkostninger og betale de af Den Europæiske Anklagemyndighed afholdte omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom, bortset fra omkostningerne i forbindelse med anmodningerne om intervention.
- 39 I henhold til procesreglementets artikel 144, stk. 10, bærer den, der anmoder om intervention, og hovedparterne, såfremt hovedsagen afsluttes, inden der er truffet afgørelse om en anmodning om intervention, hver især de omkostninger, som de har haft i forbindelse med anmodningen om intervention. Derfor bærer sagsøgeren, Den Europæiske Anklagemyndighed, Rådet, Kommissionen og Parlamentet hver deres omkostninger i forbindelse med anmodningen om intervention.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tiende Afdeling):

1) Søgsmålet afvises.

2) Det er uforholdsmæssigt at træffe afgørelse om Rådet for Den Europæiske Unions, Europa-Kommissionens og Europa-Parlamentets anmodninger om intervention.

- 3) Victor-Constantin Stan bærer sine egne sagsomkostninger og betaler Den Europæiske Anklagemyndigheds sagsomkostninger, bortset fra omkostningerne i forbindelse med anmodningerne om intervention.
- 4) Victor-Constantin Stan, Den Europæiske Anklagemyndighed, Rådet, Kommissionen og Parlamentet bærer hver deres egne omkostninger i forbindelse med anmodningerne om intervention.

Udfærdiget i Luxembourg den 15. december 2023.

V. Di Bucci
Justitssekretær

O. Porchia
Afdelingsformand